

РЕШЕНИЕ

№ 11234

гр. София, 09.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 82 състав,
в публично заседание на 10.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вената Кабурова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **3949** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на И. А. И. чрез адв. Г., с която се иска заповед № СОА23-РД54-1/19.06.2023 г. на кмета на Столична община, с която не е уважено искане за отмяна отчуждаването на недвижим имот с пл. № 716, кв. 12, м. „бул. С. Д.“, район „Н.“, находящ се на [улица], отчужден по административна преписка № 2/1989 г. на СНС – ИК, ОбНС „Н.“, да бъде обявена за нищожна.

В жалбата се излагат твърдения, че оспореният административен акт е нищожен на основание чл. 177, ал. 2 от АПК, като постановен в разрез с дадените указания по тълкуване и прилагане на закона с решение № 3041/22.03.2023 г. по адм. дело № 10330/2022 г. по описа на ВАС. С посочения съдебен акт бил отменен изричният отказ на кмета на СО за отмяна отчуждаването на части от недвижим имот пл. № 716 от кв. 12 – Н., обективиран в писмо изх. № СОА21-ГР94-5409/1/18.11.2021 г. Акцентира се върху обстоятелството, че в това съдебно решение изрично е посочено, че са налице предпоставките на § 9, ал. 2 от ДР на ЗУТ за отмяна отчуждаването на част от горепосочения недвижим имот, като въпреки това органът не се е съобразил с решението на касационната инстанция и отново е постановил идентичен отказ.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Д., който поддържа жалбата и моли съда да я уважи, като прогласи нищожността на оспорения акт. Претендира разноски.

Ответникът – кметът на Столична община, се представлява от юрисконсулт И., която счита жалбата за недопустима, предвид произнасянето с влязло в сила определение № 10346/24.11.2023 г. по адм. дело № 6817/2023 г. по описа на АССГ, с което предходна жалба на И. И. срещу процесния административен акт е оставена без разглеждане. Алтернативно счита същата за неоснователна, а оспореният акт за законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Със заповед № РД-40-1349/27.10.1989г. на Председателя на Изпълнителния комитет на Столичния народен съвет /ИК на СНС/, на основание чл. 95 и чл. 98 от Закона за териториално и селищно устройство /ЗТСУ, отм./, по преписка № 2/1989 г. е отчужден недвижим имот с пл. № 716, кв. 12, м. „бул. С. Д.“, район „Н.“, находящ се на [улица]. Недвижимият имот е бил съсобствен на Т. Н., Ранча Н., С. Н. и Б. Н.. Общата стойност на имота била определена на 9 416,31 лв., съответно за частта на Т. Н. и Ранча Н. били определени 4851.10 лева.

Със заповед № РД-41-237/26.01.1990г. на Председателя на ИК на СНС, въз основа на влязлата в сила заповед № РД-40-1349/27.10.1989г. по чл. 98 от ЗТСУ, с която бил определен начина на обезщетение на Т. Н. и Ранча Н. и на основание чл. 100 от ЗТСУ, било определено следното обезщетение на лицата: апартамент № 27 на III етаж, вход Б, блок № 532,[жк]– V част, който се дава (съгласно нотариално заверено искане по чл. 102 от ЗТСУ) в полза на В. И. (тяхна дъщеря) и апартамент № 59 на VII етаж, вход В, блок 532,[жк]– V част, който се дава в полза на Р. Т. (техен син).

Със заповед № РД-41-271/02.1996 г. на кмета на Столична община въз основа на влязлата в сила заповед № РД-40-1349/27.10.1989 г. на Председателя на ИК на СНС и предвид подадена нотариално заверена молба по чл. 103, ал. 5 от ЗТСУ (отм.) в обезщетение на Р. Т. бил определен апартамент № 88, блок 9, м. [улица]. Т. бил въведен във владение на имота.

Видно от писмо изх. № 1194-М-78-(07)/02.04.2008 г. на кмета на СО, блок 532,[жк], в който е следвало да бъде обезщетена В. И., не се строи и жилището не е предадено на правоимащото лице.

По искане на С. Н. и Б. Н., на основание чл. 102, ал.10 /отм./ от ЗС, във връзка с чл.75 от ЗТСУ /отм./ била издадена заповед № РД-43-34/15.03.1996 г. на кмета на Столична община, за отмяна на отчуждаване на част от недвижим имот с пл. № 716, кв.12, м. „бул. С. Д.“, район „Н.“, находящ се на [улица].

По делото е налично писмо от 23.04.2021 г. на „Банка ДСК“ АД, от което става ясно, че на 29.12.1989 г. на името на Т. и Ранча Н. е открит блокиран жилищноспестовен влог с партиден № 460243 /нов № 6338230/ със сума в размер на 4851.10 лева, неденоминирани лева, като обезщетение за отчужден имот. Посочено е още, че влогът е прехвърлен на друг титуляр, а именно на В. И..

Със заявление вх. № СОА21-ГР94-5409/26.10.2021 г. до кмета на СО, И. И. (син на В. И.) е поискал издаване на заповед за отмяна отчуждаването на процесния имот на основание § 9, ал. 2 от ДР на ЗУТ. С писмо изх. № СОА21-ГР94-5409/1 от 18.11.2021 г. кметът на Столична община е отказал отмяната на отчуждаването с мотиви, че е налице определено и частично предадено обезщетение, с което отчуждителното производство е приключило.

Това писмо било обжалвано пред административния съд от И. И., като с решение №

5386/30.08.2022 г. по адм.дело № 2949/2022 г. по описа на АССГ жалбата му била отхвърлена. Решението на АССГ било обжалвано, като с решение № 3041/22.03.2023 г. по адм. дело № 10330/2022 г. по описа на ВАС същото било отменено, както бил отменен и отказът на кмета СО, обективиран в писмо изх. № СОА21-ГР94-5409/1 от 18.11.2021 г., като административната преписка била върната на кмета на СО за ново произнасяне при съобразяване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в решението. В мотивите на решението било посочено, че в случая са налице всички предпоставки на § 9, ал. 2 от ПР на ЗУТ, тъй като недвижимият имот, предмет на отчуждителното производство не е завзет, както до 30.10.1998 г., така и до настоящия момент, а по отношение на В. И., съответно на жалбоподателя като неин наследник, отчуждителното производство не е завършено, тъй като не са получили реално определеното им имотно обезщетение. Касационната инстанция е посочила, че § 9, ал. 2 от ПР на ЗУТ не поставя като условие за провеждане на производството по него, искането за отмяна да е за целия отчужден имот.

След като получил обратно преписката, административният орган постановил оспорената в настоящото производство заповед № СОА23-РД54-1/19.06.2023 г. на кмета на Столична община, с която не било уважено искане за отмяна отчуждаването на недвижим имот с пл. № 716, кв. 12, м. „бул. С. Д.“, район „Н.“, находящ се на [улица], отчужден по административна преписка № 2/1989 г. на СНС – ИК, ОбНС „Н.“.

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от страна в административното производство - адресат на акта, чиито права се засягат. Формулираното в жалбата твърдение за нищожност на административния акт, не е ограничено със срок на основание чл. 149, ал. 5 от АПК. Не е пречка за разглеждане на жалбата и постановеното определени № 10346/24.11.2023 г. по адм. дело № 6817/2023 г. по описа на АССГ, тъй като с него жалбата е оставена без разглеждане на основание чл. 158, ал. 3 АПК поради неотстраняване нередовностите в същата (неплатена държавна такса), като съдът не се е произнасял по нейната допустимост и основателност.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, поради следните съображения: Предмет на настоящото дело е твърдяната нищожност на СОА23-РД54-1/19.06.2023 г. на кмета на Столична община, поради което съдът следва да провери единствено, дали посочените в жалбата пороци на оспорения акт са толкова тежки, че да обусловят неговата нищожност.

Административният акт е издаден от компетентен орган, в рамките на законовите му правомощия. Издаден е в предвидената от закона форма, мотивиран, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, като съдържа фактическите и правни констатации за издаването му, поради което не съдържа порок във формата, обуславящ недействителност на самото властническо волеизявление.

В случая съответствието на акта с материалния закон следва да бъде съобразено и с нормите на чл. 177, ал. 2 във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК. Съгласно чл. 173, ал. 2 от АПК, когато съдът отмени административният акт и естеството му не позволява решаването на въпроса по същество, съдът изпраща преписката на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. На свой ред чл. 177, ал. 2 от АПК посочва, че актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила

решение на съда, са нищожни. Предпоставките за приложение на тази разпоредба са две: наличие на влязло в сила съдебно решение и противоречие на акта със съдебното решение.

Безспорно установено по делото е, че процесната заповед е издадена, след като решение № 3041/22.03.2023 г. по адм. дело № 10330/2022 г. по описа на ВАС е влязло в сила. Подлежи на изследване въпросът, дали заповедта е издадена в противоречие с дадените в решението на касационната инстанция задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Следва да се отбележи отново, че в решението си Върховният административен съд недвусмислено е заявил, че в случая са налице всички предпоставки за провеждане на производство по § 9, ал. 2 от ПР на ЗУТ за отмяна на заповедите за отчуждаване и обезщетяване и прекратяване на отчуждителното производство. Вместо да съобрази приетото от съда, административният орган отново е отказал да уважи заявлението на жалбоподателя, въпреки, че всички материалноправни въпроси са изяснени от съда със силата на присъдено нещо. Необосновано е заявеното от административния орган в оспорената заповед, че никъде в решението на ВАС не било споменато приключилото отчуждително-обезщетително производство по отношение на Р. Т., както и начина, по който следва да се процедира в такъв особен случай, при който има частично завършена отчуждителна процедура за имота, чиято отмяна на отчуждаване се иска. Напротив, в мотивите на решението съдията-докладчик изрично е посочил, че в § 9, ал. 2 от ПР на ЗУТ не е поставено като условие за провеждане на производството по него, искането за отмяна да е за целия отчужден имот, като нормата не съдържа забрана за частична отмяна на отчуждаването, което в случая вече е било сторено по отношение на другата половина от имота по искане на С. и Б. Н..

Волята на съдебния състав е ясно и непротиворечиво изразена, за да обвърже органа с издаването на нов акт с конкретно, предписано от решението съдържание, с която кметът на СО е следвало да се съобрази.

Предпоставка за приложението на разпоредбата на чл. 177, ал. 2 от АПК е волеизявлението на органа след влизане в сила на съдебното решение да е със същото съдържание като отменения, т.е. да е налице тъждество както в разпоредените права и задължения, така и във фактическото основание. Акт с различен от указания от съда предмет би могъл да бъде правомерно издаден единствено при настъпване на нов, правопроменящ юридически факт, който да преодолее установения от съда материално-правен порок на волеизявлението на органа. В случая не е осъществен факт от посоченото естество. Тук е моментът да се отбележи, че при новото произнасяне органът не действа в условията на оперативна самостоятелност, а на обвързана компетентност. Преценката за съдържанието на бъдещия акт, чието издаване е дължимо в тази хипотеза, е ограничена от указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона.

С оглед разпоредбата на чл. 177, ал. 1 от АПК, цитираното решение има сила на присъдено нещо между страните по делото, а в случаите, когато оспореният акт е отменен, съдебният акт има действие по отношение на всички. При наличието на тези обстоятелства и конститутивното действие на съдебното решение административният орган е следвало да зачете материалноправната промяна, настъпила с влизане в сила на съдебния акт.

Независимо от това, административният орган е постановил оспорения акт в

противоречие със съдебното решение и именно това незачитане на влязъл в сила съдебен акт и извършване на действия, които му противоречат водят до извода, че атакуваната заповед № СОА23-РД54-1/19.06.2023 г. на кмета на Столична община следва да бъде прогласена за нищожна по арг. от чл. 177, ал. 2 от АПК.

Предвид изхода на делото и на основание чл.143, ал.1 от АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на оспорващата страна сторените по делото разноси поискани до приключване на устните състезания, които включват 10 лева заплатена държавна такса от жалбоподателя и адвокатско възнаграждение в полза на адвокат Г., определено по реда на чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата вр. чл. 8, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/2004 г. и възлизащо на 1250 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТТА на заповед № СОА23-РД54-1/19.06.2023 г. на кмета на Столична община.

ВРЪЩА преписката за ново произнасяне на Кмета на Столична община, съобразно дадените от съда задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона в 14-дневен срок от влизане в сила на съдебния акт.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на И. А. И., ЕГН: [ЕГН] сумата от 10лв. разноси по делото.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на адв. С. Г., с личен адвокатски № [ЕГН] възнаграждение в размер на 1250 /хиляда двеста и петдесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14 дневен срок от получаване на съобщението.

Препис от решението да се връчи на страните по реда на чл.138 от АПК.

СЪДИЯ: